

Ucenicul pe care-l iubea Isus

»Petru s-a întors, și a văzut venind după ei pe ucenicul pe care-l iubea Isus, acela care, la cină, se rezemase pe pieptul lui Isus, și zisese: „Doamne, cine este cel ce Te vinde?” Petru s-a uitat la el, și a zis lui Isus: „Doamne, dar cu acesta ce va fi?” Isus i-a răspuns: „Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine!” Din pricina aceasta, a ieșit zvonul printre frați că ucenicul acela nu va muri deloc. Însă Isus nu zisese lui Petru că nu va muri deloc, ci: „Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție?” « (Ioan 21, 20-23)

Așa se numește mereu scriitorul evangheliei după Ioan (Ioan 13, 23; 29, 26; 20, 2; 21, 7,20). Aceasta este o stare demnă de dorit în relațiile noastre cu Domnul. Să-L rugăm, ca această stare să ne caracterizeze tot mai mult, să devină permanentă și să crească! Această expresie nu vrea să spună că un credincios are parte mai mare de harul și de mântuirea lui Dumnezeu decât altul, sau că este iubit cu o dragoste mai mare și mai permanentă decât alții. Aceste cuvinte vor să ne spună că între Domnul și unii din ucenicii Săi pot exista relații mai intime, mai cordiale decât între El și alții. Toți ucenicii au stat în acea ultimă seară cu Isus la masă, dar numai unul din ei stătea la pieptul Lui. Toți au rămas alături de El în încercările Lui și tuturor le-a poruncit să mănânce și să bea la masa Sa în Împărăția Sa (Luca 22, 30), dar numai trei au fost cu El pe muntele transfigurării și în grădina Ghetsimani, în aceste momente așa de importante și de serioase din viața Domnului nostru. Într-unul este mai multă unitate sau concordanță în gândire și simțire împreună cu Isus, decât în altul. Așa este și între noi. Unul ne înțelege mai bine, pătrunde mai bine gândurile și sentimentele noastre lăuntrice, este într-o armonie și legătură cordială cu noi mai mult decât altul. De aceea ne putem încrede mai mult în el, ne putem destăinui lui mai mult decât altora.

Dacă văd un frate, a cărui ființă și umblare descoperă mult din ceea ce place inimii lui Isus – de exemplu, este blând, altruist, smerit cu inima, și pe lângă aceasta este demn și serios, despărțit de lume – atunci mă gândesc la Ioan și văd în acest frate oglindirea ucenicului pe care îl iubea Isus.

Pe de altă parte, nu devii fericit, când știi că Ioan era unul dintre ceilalți pe care același Domn i-a ales, i-a chemat și i-a legat pentru totdeauna cu Sine? Locul privilegiat, pe care Ioan l-a ocupat, a exclus el pe Toma sau pe Bartolomeu? Nu, Toma și Bartolomeu au fost în sens evanghelic tot așa de prețioși pentru Isus ca și Ioan. Niciunul nu a fost mai plăcut sau mai valoros decât altul. Acesta este un adevăr clar, simplu și binecuvântat, de care ne putem bucura cu toată certitudinea.

Pe de altă parte, dragostea pentru Acela care m-a adus în relații sigure și veșnice cu Sine Însuși, mă va păzi de invidie și răutate. Căci, nu ar trebui să mă bucur, că Domnul găsește ceva – și pe care eu îl știu - în fratele meu sau în sora mea, de care poate avea mai multă plăcere decât de mine și de căile mele? Da, dacă vom privi în adevărata lumină, ne vom bucura din inimă, că așa cum atunci a existat un ucenic, »pe care-l iubea Isus«, tot așa și astăzi sunt credincioși care se aseamănă cu el.

Dragostea, cu care avem a face, este desăvârșită, și nu poate fi părtinitoare. Ea nu acționează niciodată negândit, sau după principii oscilante. Ea vine din inima Aceluia care este același, ieri și azi și în veșnicie. Noi toți suntem subiectul dragostei. Toma nu va fi neglijat, pentru că Ioan este de față și savurează în mod deosebit dragostea Domnului. Tocmai pentru că această dragoste este adevărată și reală, ea intră în acțiune prin Ioan. Dar dacă vedem pe Ioan stând la pieptul lui Isus, în timp ce avem impresia că noi înșine stăm departe, să avem harul de a privi în liniște și să ne bucurăm de această imagine și să zicem: »Doamne, este bine să fim aici!« Dacă noi nu facem același experiențe, ne putem totuși bucura că alții le savurează. Petru a devenit fericit la privirea slavei în care era Moise și Ilie, cu toate că ea era deasupra lui și el vedea numai strălucirea ei. Tot așa și duhul meu este fericit și mulțumitor la gândul că fratele meu, mult mai spiritual decât mine, stă la pieptul lui Isus. – Nu este liberă intrarea spre o relație intimă și cordială cu Domnul pentru tine și pentru mine?

Încă ceva ne atrage atenția în această întâmplare. Petru abia fusese reabilitat și pus în lucrare, și iată că se arată din nou o urmă a vechilor sale înclinații. Abia rostise Domnul ultimele cuvinte ale misiunii pe care i-a dat-o lui Petru, și porunca insistentă: »Vino după Mine!«, că Petru s-a și întors și s-a preocupat cu un alt ucenic.

Luându-și privirea de la Domnul și îndreptând-o spre un ucenic ca și el, a dat naștere la un impuls de curiozitate. Privirea în jur și preocuparea cu altceva, decât cu Acela care l-a chemat să-L urmeze, aduce pagubă. Ioan, ucenicul, pe care-L iubea Isus, era cel mai bun din punct de vedere moral și spiritual din toată ceata apostolilor, dar cineva sau ceva, care abate privirea credinciosului de la Domnul său, este un obstacol în călcarea pe urmele Lui.

De aceea Domnul muștră cu blândețe abaterea tocmai începută a ucenicului, care odinioară L-a urmat »de departe«, cu cuvintele: »Ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine!« Este numai Domnul, și El este de ajuns pentru inima credinciosului, și Isus arată aici pe scurt care trebuia să fie preocuparea lui Petru, pentru toată viața lui, și pentru noi, astăzi: »Vino după Mine!«

Înainte de moartea și învierea Domnului, Petru a zis că va urma pe Domnul oriunde va merge, și își va da chiar viața pentru El. Domnul Isus i-a spus atunci că el se va lepăda de El și nu va putea să-L urmeze pe drumul Lui, abia mai târziu va fi posibil să-L urmeze. Acum, după învierea Sa, sosise momentul: Domnul Isus îl solicită să-L urmeze într-un chip nou, primind misiunea încredințată de Domnul și fiind gata să meargă pe drumul pe care va fi condus.

Domnul Isus îl îndreaptă pe Petru spre Sine Însuși și îi arată clar: nu este nicidecum vorba de alții. Cu ceilalți Mă preocup Eu, ei au istoria lor și relațiile lor cu Mine. Acum este vorba de tine. Ție ți-am spus: »Vino după Mine!« De tine este vorba. Nu îndrepta în altă direcție ce este între tine și Mine, nici din invidie, nici din grija pentru alții, și nici din oricare alte motive.

»Vino după Mine!« Meditând la acest text, să auzim aceste cuvinte ca fiind adresate nu numai lui Petru, ci și nouă personal: »Vino după Mine!«

- Nu te lăsa abătut de ceea ce aparent au alții, sau ce pot face ei.
- Nu permite invidiei și fricii, de a nu reuși, să intre în viața ta.
- Nu permite ca grija și angajamentul pentru alții să ocupe un loc așa de mare în viața ta, că nu mai ai timp pentru relația ta personală cu Domnul Isus.
- Primește drumul, misiunea, pe care Domnul Isus ți le încredințează, ca pe drumul Lui personal cu tine, căci El Însuși merge cu tine ca Însotitor și Păstorul cel bun care poartă de grijă.

Din cuvintele pozitive »ucenicul pe care-l iubea Isus« să nu deducem în sens negativ că Domnul Isus a iubit mai puțin pe Petru și pe ceilalți ucenici. Mereu este vorba de dragostea Lui pentru toți: »Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi.« (Ioan 15, 13) Probabil că accentuarea dragostei pentru acest ucenic ne arată că Domnul Isus iubește nu numai pe cei activi, pe cei ce fac lucrări mari, pe cei puternici, ci în mod deosebit și pe cei retrași, pe cei liniștiți, pe cei care nu atrag atenția.

Domnul Isus nu are nevoie numai de urmași cu virtutea lui Petru, nici cu virtutea de „ucenici iubii”, și nici cu virtutea Mariei, sau a Martei. El te vrea pe tine, și mă vrea pe mine, așa cum suntem, cu caracterul și cu aptitudinile noastre. Chemarea în a-L urma pe Hristos nu ține cont de calificarea noastră. Aceasta a fost valabil atunci când Hristos a chemat pescarii simpli, ca Petru, vameșii corupți, ca Levi, pe intelectuali care se îndoiau, ca Toma, și pe mulți alții din cercul lor de prieteni. Aceasta este valabil și acum, când Domnul ne cheamă să-L urmăm.

Dacă suntem gata să-L ascultăm, vom recunoaște drumul pe care Domnul vrea să meargă cu noi, ce sarcini ne încredințează, cum ne primește în lucrarea Sa, cu forțele și slăbiciunile noastre, și cum în unele locuri ne schimbă și ne face să devenim apti pentru misiunile încredințate.

Petru pare să fi fost de la natură un om activ, curajos și bătaios. Prin multe crize și înfrângeri, Domnul Isus a luat acest temperament în lucrarea Sa și i-a încredințat lucrarea: »Paște oile Mele!« »Ucenicul pe care-l iubea Isus« se pare să fi fost un caracter liniștit, dar despre care se spune în Evanghelia după Ioan că era un om de încredere și exemplu de credință.

Și între noi sunt diverse caractere, fiecare are istoria vieții lui și credinței lui. Privirea spre alții, cu scopul de comparație, este de puțin folos. Expresia »ce-ți pasă ție?« pare severă. Dar prin

aceasta nu vrea să se spună: „din principiu, nu trebuie să-ți pese de unul sau de altul!” Dimpotrivă: în aceeași evanghelie a lui Ioan sunt solicitați ucenicii, și totodată și noi, să se iubească și să se respecte unul pe altul, și prin aceasta să devină vizibil că împreună sunt ucenicii lui Isus. Mereu experimentăm în viața de Adunare că avem nevoie unul de altul pentru îmbărbătare, ajutorare, că este un dar să nu mergi singur pe drum, ci împreună. Și totuși este ca și cu vița de vie (Ioan 15, 1 și următoarele) sau cu o plantă verde: așa cum frunzele sunt în legătură cu planta, tot așa fiecare din noi trebuie să fie legat de tulpină și de rădăcină, pentru ca materiile hrănitoare, necesare vieții, să poată curge și frunza să rămână vie. Frunzele desprinse de tulpină îngălbenesc, se usucă și mor. Relația personală cu Domnul Isus este temelia credinței noastre și părtășiei noastre. Să nu ne invidiem unii pe alții.

»Tu vino după Mine!«

- »Tu vino după Mine!« Aceasta este chemarea care mi se face după învierea Domnului, să nu mă scufund iarăși în lucrurile obișnuite ale vieții, ci să silabisesc din nou: Ce înseamnă Hristos Isus pentru mine? Unde am nevoie de iertare, ca și Petru, și unde trebuie să fac un început nou? Care sunt căile pe care Domnul Isus vrea să meargă cu mine personal? Ce sarcini vrea El să-mi încredințeze?

- »Tu vino după Mine!« Aceasta îmi cere ca să merg pe drumul, și să accept drumul, pe care Isus merge cu mine, fără să privesc în jur cu invidie la alții, care aparent o duc mai ușor, sau își fac viața mai ușoară. Vreau să fiu mulțumitor pentru darurile și sarcinile pe care El mi le dă și să mă încred în El și în timpuri grele.

- »Tu vino după Mine!« Sunt mulțumitor că sunt ca o mlădiță în vița de vie, legată la Izvorul vieții și nu sunt dependent de puterea mea proprie limitată. Sunt mulțumitor că nu trebuie să lupt singur în viață, ci mă pot încrede în protecția părtășiei călăuzirii Domnului Isus, fără ca prin aceasta să mă simt o oaie proastă.

- »Tu vino după Mine!« Pentru ca și noi astăzi să putem auzi această invitație, această solicitare din partea lui Isus, care este tot așa de valabilă ca și atunci pentru Petru, au fost scrise evangheliile.

- »Tu vino după Mine!« Eu sunt apelat. Voi primi invitația? Voi auzi chemarea personală, care mi se face, fără să mă las abătut de ce ar putea gândi alții, dacă mă hotărâsc pentru Isus?

- »Tu vino după Mine!« Te invit să te gândești câteva minute la această invitație a lui Isus.